

Завръщане в детството

Есента ни бе омръзнала и нейното мрачно присъствие влияеше на всички ни. Зимата официално беше започнала, но не бе паднала нито една снежинка от сивото небе. Есента все още властваше с всички сили над природата. Дните се нижеха... Ходехме на училище сякаш с нежелание.

В един мрачен петък правехме тест по български език. Всеки бяхме замислени над

въпросите, но естествено имаше и двама-рима съученици, които постоянно се въртяха. Някъде зад мен се чу глас: "Вижте, вали сняг!". Забравих за теста. Когато вдигнах поглед, вече всички гледаха навън, през прозореца. Бях удивена. Феерия от бели, танцуващи като малки

балерини снежинки се разкриваше пред очите ми. Падаха бавно и леко и се въртяха една около друга. Каква приказка!... Миналата година не се радвахме на сняг. Но явно сега щеше да е различно. Нямах търпение да свърши часа. Веднага щом би звънеца, изтичахме на двора и прекарахме голямото междучасие под бялото чудо...

* * *

Почивните дни бяха достатъчни, за да натрупа дебел, пухкав слой сняг. Ето че дойде понеделник, по-различен от предишните. Всички сякаш бяха в празнично настроение, въпреки, че до Коледа имаше много време... Всички сияеха!

Петият час имяхме физическо възпитание и спорт. Въпреки, че учителят се опита да ни усмири и да проведе обикновен учебен час, не успя. Тъй като от тази година бяхме заедно като клас, за пръв път усетих, че обичам всичките си съученици. Часът бе страхотен. Бяхме единствен клас на двора, тичахме, замервахме се със снежни топки, лежахме върху нежната бяла постеля. Почувствах се като в детската градина. Независимо, че бяхме на 14 години, се държахме като малко деца, които се радват на красивата зима. Като рояк пчели "хвъркахме" насам-натам из големия двор, забравили за всичко – сякаш времето беше спряло...

А господинът, в началото ядосан, сега стоеше на оградата и се радваше на играта на учениците си.

* * *

Щом чухме звънеца за края на часа, тръгнахме нагоре по стълбите уморени и със зачервени бузи, но все пак щастливи и в добро настроение! Странно как за четиридесет минути замислените младежи се отбиха назад във времето като буйни и весели деца! Детството се завърна за миг и отвори очите ни за голямото в малките неща, изпълни ни с радост и надежда!

Биляна Христова